

Lui ihastuu kaksihaaraiseen kieleen | Maailmankirjat

Hitomi Kanehara: *Käärmeitä & lävistyksiä*, Sannakko 2009, Sami Heino (suom.)

Riikka Ylitalo

Hitomi Kanehara (s. 1983) on japanilainen kirjailija, joka lähti kotoaan teini-ikäisenä ja asui vuosia kadulla. Hän alkoi lähettää tekstejään kääntäjä-isälleen, joka avusti tekstien muokkaamisessa. Tuloksena syntyi romaani *Käärmeitä & lävistyksiä*. Vuonna 2004 teos voitti Akutagawan, Japanin arvostetuimman kirjallisuuspalkinnon. Romaani on kulttiklassikko, josta on Japanissa tehty myös manga-sarja ja elokuva.

19-vuotias Lui tapaa romaanissa suunnilleen samanikäisen miehen Aman ja ihastuu tämän kaksihaaraiseen kieleen. Lui on romaanin alussa ystävänsä Makin sekä Aman mielestä ”Barbie-tyttö”, vaikka ei olekaan sitä omasta mielestään. Tatuoinneista ja lävistyksistä tulee Luille uusi tapa ilmaista omaa identiteettiään. Kehon muokkaus muodostuu kuitenkin pian pakkomielteeksi.

Vaikka kirjan tärkeimmäksi teemaksi voi nimetä tatuoinnit ja lävistykset, se sopii luettavaksi muillekin kuin niistä kiinnostuneille. Kirjan pääasiallinen kohderyhmä on mielestäni nuoret. Moni voi samastua Luihin, joka miettii itsekkin, mikä Amassa viehättää häntä niin paljon. Kaksihaaraisen kielen tilalla voisi yhtä hyvin olla jokin muu ihailun kohde:

” – – Samalla hetkellä, jolloin loin ensimmäisen silmäyksen Aman kieleen, tunsin sisälläni värinää, joka ennakoiki kaikkien arvojeni ja moraalini sortumista maan tomuun. En saanut silmiäni irti kielestä. Ja vaikka viehtymykseni ei merkinnytkään suoranaisesti sitä, että olisin halunnut itselleni kaksihaaraisen kielen, olin kuitenkin ryhtymässä puuhaan saadakseeni selville, mistä kiihko johtui.” (s. 26.)

Luin ja Aman lisäksi kirjan tärkeä henkilö on Shiba-san, tatuointi- ja lävistysliikkeen omistaja. Lui pyytää Shibaa tekemään hänelle lohikäärmetatuoinnin. Shiban tatuoinnista vaatima hinta ajaa Luin kolmiodraamaan, jossa väkivalta saa suuren roolin. Väkivaltaa kammoksuviien saattaa siis kannattaa jättää kirja lukematta, vaikka sillä ei teoksessa mässäilläkään.

Lui tekee silloin tällöin töitä seuralaispalvelussa. Työhön kuuluu ”vain juomien tarjoaminen ja nätiltä näyttäminen”. Työtä ei romaanissa varsinaisesti moralisoida, mutta Lui ei tunnu erityisesti viihtyvän siinä:

”Minä puolestani en ollut tippaakaan kiinnostunut eliittityypeistä puvuissaan ja olin varma, ettei heitäkään juuri kiinnostanut tyttö, jolla oli lävistys kielessään. Näyttelemällä miellyttävää ja kohteliasta japanilaistyttöä pärjäsin kuitenkin tällaisissa tilanteissa melko hyvin: sain aina melkoisen nivaskan käyntikortteja. Mutta henkilö, jolle bisnesmiehet korttinsa antoivat, en ollut oikeasti minä. He antoivat korttinsa roolihahmolle, jota näyttelin ainoastaan noissa tilaisuuksissa. Katselin peiliin ja mietin, että oli asia miten hyvänsä, sen jälkeen kun

kieleni olisi halkaistu, en enää tekisi näitä hommia. En malttanut odottaa, että voisin vaihtaa kielikorun isompaan kokoon.” (s. 62).

Romaanissa ei juuri käsitellä sen teemoja tunnetasolla; siinä lähinnä kuvataan, millaista japanilainen underground-maailma on. Aman kuolema kirjan loppupuolella on mielestäni tarpeellinen tapahtuma, jotta kirjan juonellakin voidaan sanoa olevan merkitystä. Suositelen kirjaa erityisesti niille, joita kiinnostavat japanilainen yhteiskunta ja nuorten alakulttuurit.